

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* מקום לידתו ושיבתו ונסיעותיו וטלטוליו *

עש ... (קטו) בשנת תקס"ג עשה (רבונו ז"ל) נשואין לבתו הצדקת מרת שרה בקהלת קדש מעדוועדוקע עם חתנו הרבני מורנו יצחק אייזיק בן הגביר מורנו רבי ליב דאבראוונר כי לשם נתקבצו שניהם אף-על-פי שאז היה כבר בברסלב והחתנה היתה בראש חודש ניסן שחל אז ביום חמישי והחפה היתה בערב אור ליום ו' ערב שבת-קדש.

עש אחר החפה דברו ממשיח וכו' (ואמר רבנו ז"ל וגלה ברמז שראוי שיצא מהם וכו') אחר-כך בשבת קדש אמר על סעדה השלישית תורה גבוהה מאד המתחלת לשמש שם אהל בהם בלקוטי א' בסימן מ"ט ושם מרמז ניסן ושרה ויצחק וכלה וחתנה וכו'. ואמר שזאת התורה לא אמר בשבילנו רק בשביל הגורה שקורין פונקטין הנשמע אז שרוצין לגור על ישראל חס ושלום אשר בעוונותינו הרבים יצאו בימינו. כי שם מדבר מענין הכנעת העפ"ם כי אעשה כלה בכל הגוים. שזה בחינת כלה דאכלי כלא ושצי כלא ואתם הדבקים וכו' והבן שם מאד כי הם דברים עמקים וגבוהים מאד.

עש ואחר שגמר אמירת התורה היה מרקד הרבה מאד עם בתו הפלה וכו'. ומי שלא ראה רקודין שלו לא ראה טוב מימיו, כי אף-על-פי שברוך השם זכינו לראות כמה צדיקים שהיו מרקדים לפני הפלה, אבל רקודין שלו לא נראה כזאת. וכל מי שעמד שם בודאי היה לו הרהור תשובה אמתי על כל פשעיו. וגדל ההתעוררות וההתלהבות של כל האנשים שעמדו שם בשעת רקודין אי אפשר לבאר ולצייר זאת בכתב בשום אופן...

ההמשך מעבר לדף

בשלמות באמת, על-כן עקר התקון של שאר כל אדם הוא על-ידי ההתקרבות לצדיקים אמתיים, להם ולתלמידיהם וכו', כי הצדיקים האמתיים יכולים לתקן ולרפאת כל אדם שבעולם אף-על-פי שהוא חולה גדול בנפש וגוף, כי כמו שהמבזה תלמיד-חכם אין לו רפואה למכתו כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כמורכך להפך, מדה טובה מרבה, שהמאמין בצדיקים ותלמידיהם שהם באמת תלמידי-חכמים אמתיים אין מכה בעולם בגוף ונפש שלא יקבל רפואה על-ידם בבחינת "ולכל בשרו מרפא" הנאמר בכל התורה; כי עקר התורה אין יודעין פיראם הצדיקי-אמת שפרשו את עצמם מתאוות עולם הזה לגמרי לגמרי, רק הם יודעים לדרש את התורה ולפרש ולבאר כל הדרכים והנתיבות שבה באופן שיוכל כל אחד לקבל רפואה לכל מיני חלי הנפש והגוף שבעולם כנ"ל.

אבל מחמת שלא כל אדם יודע היכן הם הצדיקים האלו ואיך זוכין להאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת. על-כן העצה לזה הוא נדר שידר איזה נדר ויקים מיד, כי נדרים סיג לפרישות, כי כל הנדרים הם בחינת פרישות שרוצה לפרש את עצמו מאיזה תאוה כדי להתקרב להשם יתברך; ואפלו נדרי צדקה והקדש הם גם-כן בחינת פרישות, כי בעד זה הממון היה יכול לקנות לעצמו איזה דבר שהגוף נהנה ממנו, והוא משבר תאוותו ונותן זה הממון לצדקה, ועל-כן על-ידי-זה עולה ומקשר את עצמו להצדיקים אמתיים שזכו לתכלית הפרישות באמת וזוכה לאמונת חכמים ולהתקרב אליהם.

כי מאחר שהשם יתברך רואה שממשיך עצמו לדרכיהם ומקבל על עצמו איזה בחינת פרישות על-ידי נדר שהוא בחינת פלא, בבחינת "כי יפלא לנדר וגו'", על-ידי-זה זוכה להאמין בהחכמים וצדיקים הנפלאים שזכו לפליאות חכמה על-ידי שפרשו עצמן מהעולם הזה לגמרי. (אורח חיים - הלכות שבת ו', אות ג' לפי אוצר היראה - אמונה, אות ל"ז)

שַׁבַּת לְעַלְיָה

ערב שבעות - חג מתן תורה

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ב. כי יפלא לנדר ...

על-ידי נדר באים לאמונת חכמים, כי מה שהרבה רחוקים מאמונת חכמים אמתיים הוא רק מחמת חכמות עולם הזה, שהם חכמות של הבל שיש לכל אחד, וכל אחד הוא חכם בעיניו. ובאמת מי שיש לו מח בקרקרו יכול להבין בקל שכל החכמות של העולם הזה הם שטותים והבלים ואינם בכלל חכמה כלל, כי מאחר שעל-ידם אינו יכול לבוא לתכליתו האמתי והנצחי שהוא העקר, כמו שכתוב: "הנה בדבר ה' מאסו, והחכמת-מה להם", וכתוב: "אל יתהלל חכם בחכמתו וגו', כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידע אותי". כי עקר החכמה האמתית היא חכמת הצדיקים הגדולים שזכו לחשב באמת על תכליתם הנצחי.

כי זה עקר החכמה באמת, בבחינת "איזהו חכם, הרואה את הנולד", שצריך כל אחד להשכיל על דרכיו ולהתנישב היטב מה יהיה נולד ממעשיו ועסקיו בסוף האחרון, אשר לזה אין זוכים בשום חכמה שבעולם, פיראם על-ידי חכמת הצדיקים אמתיים שעקר חכמתם הוא להשתדל לפרש את עצמם מזה העולם לגמרי עד שזכו לזה בשלמות, ששברו כל התאוות בתכלית עד קצה האחרון ולא נשאר להם שום נדנדוד ריח משום תאוה של זה העולם, ורק צדיקים כאלו הם יכולין לתקן כל העולם ולהחזירם למוטב כל מי שרוצה להתדבק בהם; כי כל אדם צריך להגיע לזה, לתכלית הפרישות והקדשה באמת, וזה עקר תכליתו לנצח, אבל לאו כל אדם זוכה לזה, וזעירין אנו דזכין לזה

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב ב' טו.)

לראות באב"י הנחל

= הפצה וקרוב (חלק ט) =

ט (דמשך הסיפור) ... וכבר גלה כמה תורות גבוהות מאד על ענין רקודין והמחאת כף. וגם בהתורה לשמש הנ"ל מבאר מענין רקודין, אבל לא היה שכיח שיעשה רקודין כ"אם בעתים רחוקות מאד, אך באותה השנה הנ"ל היה מרקד כמה פעמים. הינו בשמחת תורה, ואחר כך בשבת חגבה אחר אמירת התורה המתחלת ראיתי מנורת זהב בלקוטי א' סימן ח, ואחר כך בפורים במעדוועדייווקע, ואחר כך על החתנה הנ"ל.

אחד קבל לפני ר' ישראל, שאנחנו מקרבים אנשים לאמת, ואחר כך 'חשובים' בעולם מונעים אותם בחלקקות לשונם, ושאל שאולי נעשה כמותם. השיב ר' ישראל: "חס ושלום! עם אמת כזה לא ננהג כמו המפרסמים. ברסלב היו תמיד הנרדפים, ולא צריכים אף אחד בשביל שיתקרב".

כמה מפיעים הגיעו פעם לר' ישראל בכדי לקבל ממנו חזוק ושוחחו עמו על עסק הפצת הספרים, ואחד מהנוכחים טען לפני ר' ישראל, שאמנם הפצת הספרים חשובה, אך אם אין רבנים שיסבירו לעולם את הספרים - העולם לא מבינים. צעק ר' ישראל בגחלי אש עד שהאיש נרתע לאחור מעצם דבורו, ואמר: "שקרו צריכים להאמין שכל מחפש, מוצא בדברי רבנו מה שהוא צריך!" (מלשון לא מביק כי שמעו אותו אחר הרבה זמן). (תמוה תשנ"ג - רח"י יהודית)

אחד החברים היה עוסק לדבר על לב יהודי לנסות לקרבו לרבנו הקדוש. כשהגיע החבר עם היהודי לר' ישראל, היה לו נחת רוח כשהחבר ספר לו שהוא עוסק לדבר אתו (בפתל) על מנת לקרבו. אמר החבר לר' ישראל, שהיהודי הזה רוצה להתקרב לרבנו. השיב לו ר' ישראל: "אל תדאג, אם הוא רוצה להתקרב לרבנו - הוא יתקרב".

אחד דבר פעם עם חבר ילדות שלו שהיה חסיד חב"ד והוכיח אותו על דרכם שאוכלים לפני התפלה, ועל הפאות וכו', והתנפח אתו. לאחר מכן הוא בא לר' ישראל, וכשתן לו שלום, ר' ישראל שאל אותו אם הוא חב"ד, והאיש הבין תקף את הרמו - וספר לר' ישראל על העסק שיש לו עם חברו. אמר לו ר' ישראל לעזב אותו ולא להתנפח אתו.

אחד אמר לר' ישראל שהוא רוצה להוציא קלטת שכל הנגונים בה יהיו המלים 'נ נח נחמן נחמן מאומן' במנגינות שונות, ור' ישראל הסתיג קצת ואמר שאולי זה נחשב רבוי אור לעולם, כי הם לא מבינים מה הענין של נ נח ... (קץ תשנ"ד - צפת)

ט ואמר בעצמו בזאת השנה רקדתי הרבה וזה היה מחמת שבאותו השנה נשמעו הגזרות שקורין פונקטין, שהיו רוצים אז לגזר על ישראל חס ושלום, ומחמת זה רקד כמה פעמים כי על ידי רקודין ממתיקין הדינים ומבטלין הגזרות כמבאר בהתורה ואלה המשפטים סימן י' בלקוטי א' המתחלת על ידי רקודין והמחאת כף ממתיקין הדינים. וגם זאת התורה נאמרה באותו החרף בטיראויע ...

שיחות הר"ן

ט (קמב) שיך למה שאמר רבנו זכרוננו לברכה על פסוק אודיע אמונתך בפי (תהלים פט,ב), שעקר האמונה תולה בפה של האדם וכו' בלקוטי תנינא סימן מ"ד: ראה זה מצאתי מכתב יד החברים בבאור יותר קצת חו לשונו: כשנזכר לאדם ספקות באמונת הבורא יתברך שמו יאמר בפה מלא: אני מאמין באמונה שלמה שהוא יחיד ראשון ואחרון. כי ידוע שיצר הרע נמשך מגבורות הנפולין ויש גבורות דקדשה שבהם ממתיקים הגבורות דקלפה, והדבור הוא בחינת גבורות דקדשה כמו שכתוב (שם קמ"א): וגבורתך ידברו. נמצא כשיאמר אני מאמין כנ"ל הוא גבורות דקדשה ובה הוא ממתיק את הספקות שהוא בחינת גבורה דקלפה. והו שאמרנו בגמרא (ברכות ה): לעולם ירגזו אדם יצר טוב על יצר הרע, דהינו שבגבורות דקדשה ממתיק גבורות דקלפה. והו שאמרנו בגמרא (תענית ד.) שמי שרוצה שלא יהיה רגזן יהיה דבורו בנחת. נמצא שהדבור בנחת הוא אינו כליכך רגז. והשתיקה משתק הרגז, אבל הדבור בפה מלא הוא בחינת רגז שהוא בחינת גבורה כנזכר לעיל:

עצות ותפילות

(ספירת העומר, ד-ה)

טבילת המקוה בשבועות הוא חסד עליון ורחמים גדולים ורעת נפלא מאד. כי שבועות הוא שכל דק ועליון וגבוה מאד, שהוא חסדים ורחמים גדולים מאד, כי הרחמים הם כפי הדעת, כמו שמבאר במקום אחר. אשרי הזוכה לקבל קדשת שבועות, בפרט המקוה של שבועות, שהיא מקוה של שער החמשים, שמשם נמשך הקדשה והטהרה על ישראל או (ל"מ, נ"ו).

בשבועות מקבלין התורה, ואז יכולין לקבל חיות חדש ולהמשיך רפואה להראה (שם, רס"ו).

ט ... ועזרנו חכנו והושיענו שנופה לטהר ולקדש ע צמנו בכל עת על ידי טבילת מקוה, ונופה להמשיך עלינו טהרה וקדשה גדולה על ידי טבילת המקוה, לטהר עצמנו מכל הטמאות, מכל החטאים והעונות והפשעים שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך מנעורינו עד היום הזה, ולהמשיך עלינו

קדשה גדולה על ידי המקוה הקדושה. ותשפיע עלינו על ידיה דעת גדול ורחמים רבים. ותתן לנו כח ותעזרנו שנופה להמתיק על ידי טבילת המקוה, כל הדינים שבעולם מעלינו ומעל זרענו ומעל כל עמך בית ישראל, ולבטל כל הצרות וכל הגזרות רעות על ידיה, ותושיע לנו תמיד על ידי טבילת המקוה הקדושה והנוראה מאד, ויקים מקרא שכתוב, מקוה ישראל יהיה, מושיעו בעת צרה.

ט ותזכנו להמשיך עלינו קדשת המקוה של חג השבועות הקדוש שהוא זמן מתן תורתנו שאז נתקרבו ישראל אליך וכו' לקבל את התורה הקדושה על ידי טבילת המקוה.

ט ונופה כלנו כחג השבועות לטבל עצמנו במקוה העליונה, במקוה של שער החמשים של הקדשה, שהוא רחמים גדולים ורבים, וחסד עליון, ודעת גדול מאד. ותעזרנו שנופה להמשיך עלינו קדשת המקוה הזאת בכל השנה בלה, ונופה לטהר ולקדש עצמנו תמיד, ולצאת מהרה מחמשים שערי טמאה ולכנס בתוך החמשים שערי קדשה. ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב, ורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גזליכם אטהר אתכם: (לקוטי תפילות - מתוך תפילה נ"ו)

מאע ונח מאע מאע